

François Mauriac

VIAȚA IUI IISUS HRISTOS

EDITURA PELERINUL ROMÂN, ORADEA
2007

care ai lui îl îndrăgeau tremurând, ca pe un prieten, totodată atât de puternic și nespus de smerit: același om, sub cele două aspecte ale lui, unic, însă diferit, după inimile care îl răsfâng; adorat de săraci și urât de cei mândri, pentru harul lui divin, și, tocmai pentru aceasta, neînțeles și de unii și de alții; iată obiectul descrierii mele, portretul pe care am avut imprudența să-l schițez.

Nașterea lui Iisus Hristos dec.25

Neînțeles și, deci, măhnit, nerăbdător, uneori violent, cum este orice dragoste. Dar, sub această violență de la suprafața făpturii lui domnește în adâncul sufletului său o pace. Pacea lui, cum o numește el, pacea unirii cu Tatăl, liniștea unei rânduiri, care își știe mai dinainte ceasul și că drumul său va sfârși în batjocură,

în agonie și în suferința crucii.

Violență aparentă și liniștită în adâncul sufletului se manifestă deopotrivă în cuvintele lui, care ar trebui reluate unul câte unul, să le curățăm de rugina vremii, de colbul

pe care îl întreține obiceiul, și să scoatem straturile de comentarii dulcege acumulate de o mie nouă sute de ani, atunci vom auzi iarăși glasul care nu se confundă cu nici un glas: după atâtea veacuri răsună încă în fiecare cuvânt pe care l-am păstrat de la el și trezește veșnic nu numai dragostea, ci și „Virtuți radiatoare de dragoste” după cum spune Părintele Lacordaire.

Și această cârtică îndrăzneată nu va fi fost scrisă în zadar, dacă un singur cititor, închizând-o își va da seama numădecât ce înseamnă această scuză a ostașilor, pe care arhierii îi certau că n-au îndrăznit să pună mâna pe Iisus: „Niciodată cineva n-a grăit ca omul acesta”.

CAPITOLUL 1. NOAPTEA NAZARETULUI

Sub domnia Cezarului Tiberiu, dulgherul leșu, fiul lui Iosif și al Mariei, locuia în orașelul Nazaret, despre care nici o istorie nu pomeneste și pe care numai Scriptura îl menționează: câteva căsuțe săpate în piatra unei coline, cu fața spre câmpia Esdrelon.

Urmele acestor grote se mai văd și astăzi. Într-una din ele a locuit copilul, adolescentul, bărbatul (leșu), între muncitori și Sfânta Fecioară. Acolo a trăit aproape treizeci de ani, nu într-o tăcere de adorație și de dragoste: Iisus locuiește în ținutul cel mai populat, printre pălăvrăgelile, geloziiile, dramele mărunte ale numeroaselor rudenii ale Galileienilor

credincioși, dușmani ai Romanilor și ai lui Irod, și care, în așteptarea triumfului lui Israel, se duc la serbările din Ierusalim.

Hrănitoarea cu lapte.

Așadar, este acolo, de la începutul vieții lui necunoscută, printre aceia care în vremea primelor lui minuni, vor susține că nu este în toate mințile și vor voi să-l aresteze; aceia al căror nume ni-l dă Evanghelia: Iacob, Iosif, Simon, Iuda... Până la ce punct a fost asemenea tinerilor de vârsta lui, o dovedește îndeajuns scandalul pe care l-au făcut Nazarinienii, când el a predicat întâia oară în sinagoga lor. Nu le-a însuflat respect: „Acesta nu este oare, dulgherul, spuneau ei, fiul Mariei? Frații lui (verii lui) nu sunt oare aici printre noi?” Astfel

vorbeau despre el cei dimprejurul lui, cei care l-au văzut crescând, sau cei cu care se jucase împreună, și ale căror comenzi le executase nu de multă vreme era dulgherul, unul dintre cei doi sau trei dulgheri ai târgului.

Și, totuși, ca toate atelierile din lumea aceasta săracă, la o oră anumită și atelierul lor era învăluit în întuneric. Ușa și fereastra care dădeau în uliță erau închise. Trei ființe rămăneau singure în cameră, în jurul unei mese, pe care era așezată săraca lor cină, un bărbat Iosif, o femeie, Maria, un tânăr leșu.

Mai târziu când Iosif a părăsit lumea aceasta fiul și mama au rămas unul în fața celui alt așteptând.

Ce-și vor fi spus ei? „Ci Maria păstra toate aceste lucruri și le cumpănea în inima ei...” Acest text al lui Luca și celălalt al aceluiași evanghelist: „Și mama lui păstra toate aceste lucruri în inima ei” ..., nu dovedesc numai că a aflat de la Maria tot ceea ce cunoaște din copilăria lui Iisus; aceste texte străpung ca o flacără de foc întunericul acestei vieți în trei; apoi în doi, în dugheana dulgherului. Desigur, femeia nu putuse uita nimic din taina care se consumase în trupul ei; dar, pe măsură ce anii treceau, fără ca făgăduiele îngerului vestitor să se îndeplinească, poate că altă femeie în locul ei, și-ar fi pierdut nădejdea, căci aceste profeții i-ar fi părut de neînțeles și înspăimântătoare.

Arhanghelul Gavriil spuse: „Iată vei zămisli în sânul tău și vei naște un fiu și vei chema numele lui Iisus. Acesta va fi mare și fiul Celui Prea Înalt se va chema și Domnul Dumnezeu îi va da tronul părintelui său David. Și va împărăți peste casa lui Iacob și împărăția lui nu va avea sfârșit”.

În răstimp, copilul crescuse adolescent, tânăr, bărbat, un lucrător galileian, plecat pe masa lui de lucru. Nu era mare, nu era chemat fiul Celui Prea Înalt; nu avea tron, ci un biet scaun lângă focul unei sărăcicioase bucătării. Mama ar fi putut să se îndoiască... dar, iată mărturia lui Luca: Maria păstra toate aceste lucruri și le cumpănea în inima ei.

În inima ei le păstra, nu le destăinuia nimănui. Poate că nici fiului său... Nici o convorbire între ei nu ne-o putem închipui. Rosteau în aramaică cuvintele obișnuite ale oamenilor sărmani, acele cuvinte care desemnau obiectele uzuale, unelele, hrana. Pentru ceea ce se săvârșise în această femeie nu existau cuvinte. Familia în tăcere contempla taina. Meditația tainelor a început acolo în acea umbră a Nazaretului unde respirau cele trei ființe.

La fântână, la jghiabul de spălat rufe Sfânta Fecioară pe cine ar fi putut să facă să creadă că ea era fără prihană și că zămislise pe Mesia? Dar, în timpul acestor munci nimic nu o împiedica să păstreze în inima ei scumpa sa comoară: închinarea îngerului, cuvintele rostite pentru întâia oară: „Bucură-te ceea ce ești plină de dar, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei”, și care vor fi repetate de miliarde de ori, în vecii vecilor; aceasta, Sfânta Fecioară o știa ea, care, plină de Duhul Sfânt, profețise într-o zi în fața verișoarei sale Elisabeta: „Mă vor ferici toate neamurile!”

După douăzeci de ani, după treizeci de ani mama dulgherului mai credea oare că o vor ferici toate neamurile? Își reamintea, din vremea când purta în pânțele pe fiul său, acea călătorie, printr-un ținut muntos, spre un oraș din ținutul lui Iuda. Intrase în

casa preotului Zaharia cel ce era mut și a Elisabetei soția lui. Și pruncul, pe care această femeie vârstnică îl purta în sânul ei săltase și Elisabeta strigase cu glas mare: „Binecuvântată ești tu între femei”...

După douăzeci de ani, după treizeci de ani, Maria se mai credea oare binecuvântată între femei? Nu se întâmpla nimic deosebit, și ce i s-ar fi putut întâmpla acestui lucrător copleșit de muncă, acestui bărbat, care nu mai era așa de tânăr, care nu știa decât să rânduiască scândurile, să mediteze scriptura, să asculte și să se roage?

Mai trăia, oare, vreun martor dintre aceia, care au luat parte de la început, la lucrarea dumnezeiască, din acea noapte binecuvântată? Unde erau păstorii? Și acei învățați obișnuți cu citirea în stele veniți de dincolo de Marea Moartă să se închine Pruncului divin? Toată istoria acestei lumi părea atunci că se pleacă în fața Celui veșnic. Dacă Cezarul August a poruncit să se facă recensământul imperiului și ținuturilor supuse, cum era Palestina din zilele lui Irod, aceasta s-a făcut pentru ca o pereche de oameni să străbată calea de la Nazaret la Ierusalim și la Betleem și fiindcă Miheia profețise: „Și tu, Betleeme Efrata, cu toate că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși, din tine se va naște împăratul lui Israel”...

Mama acestui lucrător îmbătrânită căuta în umbra trecutului îngerii, care în zilele de după Buna-Vestire n-au încetat să-i umple viața. Ei au fost aceia care, în timpul nopții sfinte le-au arătat păstorilor calea spre peșteri și din depărtarea aceluiași trecut, unde dragostea tremura de frig într-un staul, au făgăduit pacea pe pământ și

oamenilor bună voire. Și tot un înger i-a poruncit lui Iosif să ia pruncul divin și pe mama sa și să fugă în Egipt, de mânia lui Irod... Dar, odată cu reîntoarcerea în Nazaret cerul s-a închis îngerii au dispărut.

A trebuit ca Fiul lui Dumnezeu să se întrupeze cu adevărat. Anii trecând, mama dugherului ar fi putut să creadă că a visat dacă n-ar fi rămas neconținut în prezența Tatălui și a Fiului, păstrând și cumpănind în inima sa toate cele ce se îndeplineseră.

Numai de la un singur fapt, poate, se silea ea uneori să-și îndeparteze gândul. Era ispitită, poate, în anumite ceasuri, să uite cuvintele rostite în templu. În a patruzecea zi de la nașterea pruncului, s-au reîntors la Ierusalim, ca Maria să se purifice și să infățișeze Domnului acest copil, care îi era închinat ca toți primii născuți și care trebuia răscumpărat în schimbul a două turturele. Și, iată că un bătrân, anume Simeon, a luat copilul în brațe. Și, deodată, a izbucnit de bucurie, binecuvântând pe Dumnezeu: „Acum slobozește pe robul tău, Stăpâne, în pace, după cuvântul tău, că văzură ochii mei mântuirea ta... lumină spre luminarea neamurilor, slavă poporului lui Israel...” Dar, pentru ce bătrânul s-a întors deodată spre Maria? Pentru ce i-a proorocit: „Iar prin sufletul tău va trece sabie...”?

Cuvintele acestea nu le-a uitat niciodată: cuvintele acestea, sabia aceasta. Au străpuns-o în clipa aceea și i-au rămas înfipte în inimă. Căci ea știa bine că nu putea fi lovită, decât lovind în fiul său, că orice suferință, sau orice bucurie, nu-i putea veni decât de la el. Iată pentru ce aceea ce dăinua în sufletul Mariei, ca slăbiciune omenească, se

bucura, poate, că anii treceau fără ca nimic să se schimbe în casa lor săracă și în sârmana lor viață. Poate se gândea că nici nu trebuie mai mult pentru mântuirea lumii, decât această prezență a fiului său, necunoscută de lume, această întrupare nemaipomenită a unui Dumnezeu în om, și că ea nu avea să se teamă de altă sabie, decât de durerea de a fi singură printre oameni, martori ai aceste nemărginite iubiri.

CAPITOLUL 2. IISUS ÎN MIJLOCUL ÎNVĂȚĂTORILOR

Viață atât de comună și atât de asemănătoare cu toate viețile, încât Luca, cel ce se fălește la începutul Evangheliei sale „de a fi urmărit toate cu de-amănuntul de la obârșie” nu găsește nimic altceva de istorisit, cu privire la adolescența lui Iisus, decât această întâmplare din timpul unei călătorii la Ierusalim, pe care a făcut-o la doisprezece ani, împreună cu părinții săi, în timpul sărbătorii Paștilor: Când Maria și Iosif s-au întors la Nazaret, copilul se despărțise de ei. Mai întâi au crezut că a rămas împreună cu vecinii și cunoștințele lor și au umblat o zi întreagă, fără el. Apoi, i-a cuprins neliniștea. Căutându-l în zadar din grup în grup, s-au reîntors îngrijorați. Timp de trei zile, crezură că l-au pierdut și îl căutau prin tot Ierusalimul.

Când, în sfârșit, l-au găsit în templu, stând în mijlocul învățătorilor, pe care întrebările lui îi minunau, nu se gândiră să împărtășească și ei admirația acestora, ci maica sa l-a muștrat, poate pentru prima oară :